

Ben mirat, amb un Ajuntament així...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...“El Be Negre” no fa cap falta.

Any III-Núm. 103

Barcelona, 6 de juny de 1935

Preu: 20 cèntims

La “morte civile” del Doctor Aiguader

Quan el timbre del telèfon va sonar en l'obscuritat ja una mica clarejant de la cambra de l'Hotel Palace de Madrid, el rellotge del Dr. Aiguader leia una hora i mitja que vetllava el sen de l'alcalde de Barcelona, i cinc minuts que ja només vetllava el son del seu propietari particular.

El Dr. Aiguader, pensant-se que era la campaneta presidencial del Consistori que feia una de les seves, seguí dormint, però la insistència del dring fou tanta, que, somniant que es tractava del timbre d'alarma que té instal·lat a la vara des del temps del senyor Casanoves, es despertà sobtadament.

Mai els somnis no havien respost de manera tan perfecta a la realitat, com respongué la realitat al somni en respondre el Dr. Aiguader al telèfon:

—Què hi ha?

—Que han dimitit els tinentes

d'alcalde de l'Esquerra—digué a l'altre extrem del fil l'amabilíssimament fatidic Miquel.

El Dr. Aiguader no contestà; quedà ajagut; l'auricular, penant, anava oscil·lant, i la veu del fatidic Miquel s'anava escampant per sobre el lli, com si regués el decoret adormit. Però, el Dr. Aiguader no dormia. Era mort, o més ben dit, aparentment mort.

El matí el ressuscità, o aparentment el ressuscità, ja que només era aparentment mort, i aleshores sentí que de l'auricular en sortia una altra veu:

—Aiguader! Aiguader!... Aiguader! Aiguader!...
—Què... veus? Qui... seu?
—Sóc en Vilalta. Què, gèt solidari amb nosaltres?
—És clar que em solidaritzo...
—Dones, has dimitit l'Alcaldia!!
—Has dimitit l'Alcaldia!!

La cambra trobà el Dr. Aiguader altre cop mort amb una burrila a les ungles. Amb el nei de l'ascensor li aplicaren un encheufé-électric i el galvanitzaren.

—Aquest Vilalta em matarà a disgustos! (pobre home, no sabia que ja era mort, i això que és metge; però estava tan atabalat...) Aquest Vilalta... Jo que volia estar en bones relacions amb els radicals per fer els enllaços... La meua il·lusió i la dels humils... feina per 6.000 humils... 300.000.000 i per tretze miserables milions, tot a rodar!...

El Tussó Negre per al Sr. Fronjosà

Poques vegades podem concedir amb més justícia la nostra màxima distinció que aquesta que ens ha proposat el jove diputat socialista senyor Fronjosà, en declarar en ple Parlament de Catalunya que, si no li hagués mancat el valor suficient, ell també hauria assassinat l'Eduard Dato.

En aquests temps de covardia, d'hipocresia i de jesuïtisme, la valenta afirmació del diputat Fronjosà resplendeix amb una brillantor particular. El nostre Parlament, i el nostre país, en general, estan mancats d'assassins, de bons assassins, s'entén. L'espon-tània declaració del senyor Fronjosà ve a omplir aquest buit, que tots lamentàvem, cosa de la qual ens hem de felicitar, oi més quan els seus curiosos sentiments foren noblement encoratjats per la majoria, màxima representació de la nova legalitat legislativa de Catalunya.

Làstima, però, que li manqués valor al jove diputat, perquè a hores d'ara seria tan famós, almenys, com ho és el distingit assassí senyor Ramon Casanoves, el qual, per un oblit que no compremem, encara no ha estat nomenat soci d'honor de la Unió Socialista de Catalunya.

De totes maneres, no volem empal·lidir la jove glòria del Sr. Fronjosà. Va per a ell el Tussó Negre, i que Déu li doni molts anys de vida i de perseverància en l'absència de valor, per tal d'evitar morts violentes tan lamentables com ho senen les dels diputats de la Lliga i la doblement lamentable del c'tor d'EL BE NEGRE en perso-

Aviat l'hotel anà ple del que succeïa: la cambra de l'ex-alcalde s'anava omplint de personalitats. Cada una hi deia la seva, i n'hi havia que deien la de l'altre, mentre anaven a cercar un altre metge (l'un era el Dr. Aiguader, l'altre el qui l'havia de salvar).

—L'hem de retornar—deia un.
—Sí, l'hem de retornar—deia l'altre—, però, com?
—Esperem-vos que tingui feta la burrila d'aquesta cigarreta i ho provarem—digué el President de la Generalitat.

Però com que acabava d'encendre la cigarreta i no hi havia temps per perdre, el President envià en Millàs ratlleta Raurell a cercar-ne una al carrer.

Posar-la als llavis de l'il·lustre mort i fer aquest un sospir i dir—
—On sóc?
—fou tot u. al mateix temps que era un altre u. l'arribada de l'altre metge, que tingué la sort de poder examinar un malalt en comptes d'un mort, ja que no tenia la fortuna d'ésser forense.

Molt dèbil, el Dr. Aiguader es deixà examinar.

—Per ara—va dir l'altre doctor—no hi ha perill: es tracta d'un alcalde crònic; però l'han de dur a Barcelona tot seguit, amb moltes precaucions.

És, doncs, per prescripció facultativa, que el Dr. Aiguader marxà de Madrid el mateix dissabte. A l'estació, però, hi hagué les gran discussions perquè de totes passades li volien donar un cotxe-zstufa.

Durant el viatge, trist viatge!, es parlà d'exigir responsabilitats criminals al senyor Vilalta en cas que la cosa tingués fatals conseqüències.

Ara, que no deien si es tractava del Dr. Aiguader o de la vara.

LA FI DEL MON CONSISTORIAL O EL DOCTOR AIGUADER DIMITIX LA VARA

La solució de la crisi

La Banda Municipal s'apodera de l'Ajuntament

El Sr. Lamote de Grignon, alcalde

Quan a la sortida del Consell de la Generalitat els perodistes s'acontentaven als consellers per saber què havien tractat sobre la crisi a l'Ajuntament, l'actitud reservadíssima que observaren les personalitats que havien d'ésser interrogats sobtà una mica els reporters que es proposaven interrogar-les. Els consellers, amb els braços en angle recte amb el cos i els avantbraços en angle recte amb els braços, feien rodar les mans, cada una al volt de l'avantbraç contrari, mentre, amb els llavis closos feien un misteriós bocanateat:

—Mmm... mmm...

Això era tant com dir «no pregunten» i invitava els reporters a col·locar-se a distància de por de rebre un mastegot per sorpresa.

Els periodistes es dirigiren aleshores a la Comarcal. Però els delegats de la Comarcal sortiren amb iguals disposicions: el bocanateat era executat amb tanta perfecció que els cors de Clavé no ho haurien pas fet millor: era un «esgarbat hum hum» a la callada que feia pensar que la decisió presa era molt més important del que es deia.

El cos dos reporters restà consternat de veure els seus esforços més inútils del que generalment són els esforços inútils i es decidí a esperar els esdeveniments.

Aquests, amables, no es feren esperar gaire: dilluns sentí la convocatòria d'una sessió extraordinària i ahir els acords de la «Pantomina» de «Las Golondrinas», de Lamotte de Grignon (abans Usandizaga), que sortien de portes i finestres de Casa la Ciutat, indicaven que la cosa estava resolta.

En sentir la música els perodistes, començant que es tractava d'alguna cosa, es precipitaren a la feina.

Al Saló de Cent no hi havia cap banda del migdia de França ni cap lora; al Saló de les Cròniques no hi havia cap comissió de cavallers; al Saló Joffre no hi havia cap casament laic.

No quedava més que el Saló de Sessions i allà es precipitaren. L'espectacle els sobtà.

El mestre Lamotte de Grignon ocupava la Presidència, empujant la vara d'Alcalde; i el seu fill, el mestre Lamotte de Grignon fill, com el nom indica, amb la del primer tinent; als escons, tots plens, la Banda Municipal en ple, sense una absència, cadascú ocupant el seu lloc, el metall, els bombos, les trompes, i tots tocant amb la més gran harmonia, tot amb el paper al davant!

Mai no s'havia vist una cosa semblant: en el centre de l'hemicle, els regidors sortits, amants per la música, s'abraçaven i prometien col·laborar pel bé de la ciutat i no abandonar mai els seus interessos. El Dr. Aiguader els presidia tocant el triangle.

Finalment, la Comarcal havia trobat una solució harmònica.

(Segueix a la pàg. 2, col. 3)

La veritat sobre el fakir de l'Olympia

El fet que el públic, que amb tant de gust havia contemplat la crucifixió del fakir de l'Olympia, de sobte es repensés i s'anés a demanar al Governador que fos prohibit l'espectacle, ha estat interpretat de molt diferents maneres. Els més, però, deien que no era el mateix públic el que s'havia entusiasmat que el que havia protestat. Nosaltres, però, més ben informats, com sempre, podem assegurar que no es tracta de l'un ni de l'altre, sinó simplement de l'empresari que ha anat a demanar la prohibició per quedar lliure de compromisos, ja que des que el Dr. Aiguader ha arribat de Madrid no hi havia qui anés a veure el crucificat perquè el públic preferia anar a visitar l'Alcalde d'missionari que, deia la gent, fa cara de patir més.

Les coses allà on siguin.

Els orígens del drama municipal

Sembla que no sigui elegant, segons aquelles persones que sovint s'equivoquen, assenyalant els encerts i els èxits. Nosaltres també ho trobem, però tenim la desgràcia de tenir-ne tants que aviat no podríem parlar de res si haguéssim de deixar de parlar-ne. És per això que avui ens veiem obligats a començar recordant que ja fa dues setmanes vàrem anunciar que els tinentes d'Alcalde de l'Esquerra havien firmat llurs dimissions i esperaven estóicament que aquestes funcionessin.

Fou endebades que, desmentint-ho, el Sr. Vilalta va voler aturar el cop. Finalment, vulgues no vulgues, va haver d'obeir les suggerències d'EL BE NEGRE i així fou com el Sr. Giralte es va sentir aquella famosa «punyalada traperera», per via real, en el més profund del seu ésser.

I és evident que les dimissions no podien venir més que d'una influència estranya i benegresca, per quant el Sr. Vilalta, completament suggestionat, hipnotitzat com un faquir, llançà el maudat d'espàrrec—ni de vares!—, el paquet que deia el Sr. Giralte al mig de l'hemicle, a conseqüència d'haver-se pres un acord per unanimitat.

tirant en aquest temps de crisi mundial. Però ni això!

I aleshores, què es podia fer sinó votar en contra de tot, seguint l'il·lustre exemple del partit radical a les Constituents?

I en aquest moment té la crisi, com si fóssim a les Constituents. Aquesta gent tot ho entenen al revés.

ELS FAMOSOS 13

S'ha dit molt per l'Ajuntament que el qui havia provocat la ruptura entre els radicals i l'Esquerra havia estat aquell famós dictamen de l'augment del deute de 13000000 de pessetes que el Sr. Santamaria va fer passar a la Comissió d'Hisenda sota els ulls del Sr. Allé, essent el Sr. Vilalta fora. ¿Com podia ésser això si feia poc que s'havia aprovat 4000000 pel Pressupost de Liquidació?

Com es pot veure, no es tractava de res gros, encara que algú digui que en els 13000000 hi anaven comptes endarrerits del Foment d'Obres i de les Companyies d'Electricitat, tot plegat males volences.

LA COLONIA DE BERGA

El que sí és cert i ben cert, és que tot va venir de no voler votar la radicals la consignació per instal·lar la colònia escolar de Berga, que figurava en el pressupost refusat que havien confeccionat amb l'Esquerra.

¿No haguessin votat els radicals, era tolerable; però, la cosa horrible era que la consignació la varen votar els de la Lliga.

Davant d'un fet tan monstruós, s'imposava la crisi, i la crisi va venir. Només cal llegir els diaris per veure-ho.

EL MISTERI EXPLICAT

Es, però, que EL BE NEGRE té prou influència sobre el Consistori per governar-lo al seu antotx, que diria La Humanitat.

EL BE NEGRE fa els jocs de mans i després ensenya la trampa.

Ben bé, ben bé, no és això. Sembla que a l'Esquerra, a part el Dr. Aiguader i alguns altres que estaven disposats a sacrificar-se en els càrrecs fins a morir-hi de vells, alguns elements se sentien presoners dels radicals, perquè aquests, que sabien que l'Esquerra necessitava llurs vots com el pa que menja, s'havien fet una obligació de portar cada setmana un paquetet ben embolicat, i ara eren uns nomenaments de Governació, ara una altra coseta. Per això, causà tanta sensació que fós el Sr. Vilalta el qui portés el paquet, i quin paquet! Ni el Paquetet Madrid resultava tan pesat, perquè es tractava *nada menys* que d'un paquet de vares! I precisament en el moment en que, amb l'esmena que el Sr. Santamaria havia presentat al Reglament d'Empleats, que deixava sense efecte aquell acord que deia que no es podia fer cap nomenament que no tingués consignació en Pressupost i en forma estrictament reglamentària, sota la responsabilitat del Secretari, de l'Interventor i del cap de l'Oficina afectada! I pensar que amb el Reglament aprovat per entrar en vigor d'ací a un mes i la disposició, derogada ara mateix, amb un paquetet setmanal de parents, amics i coneguts, es podia anar

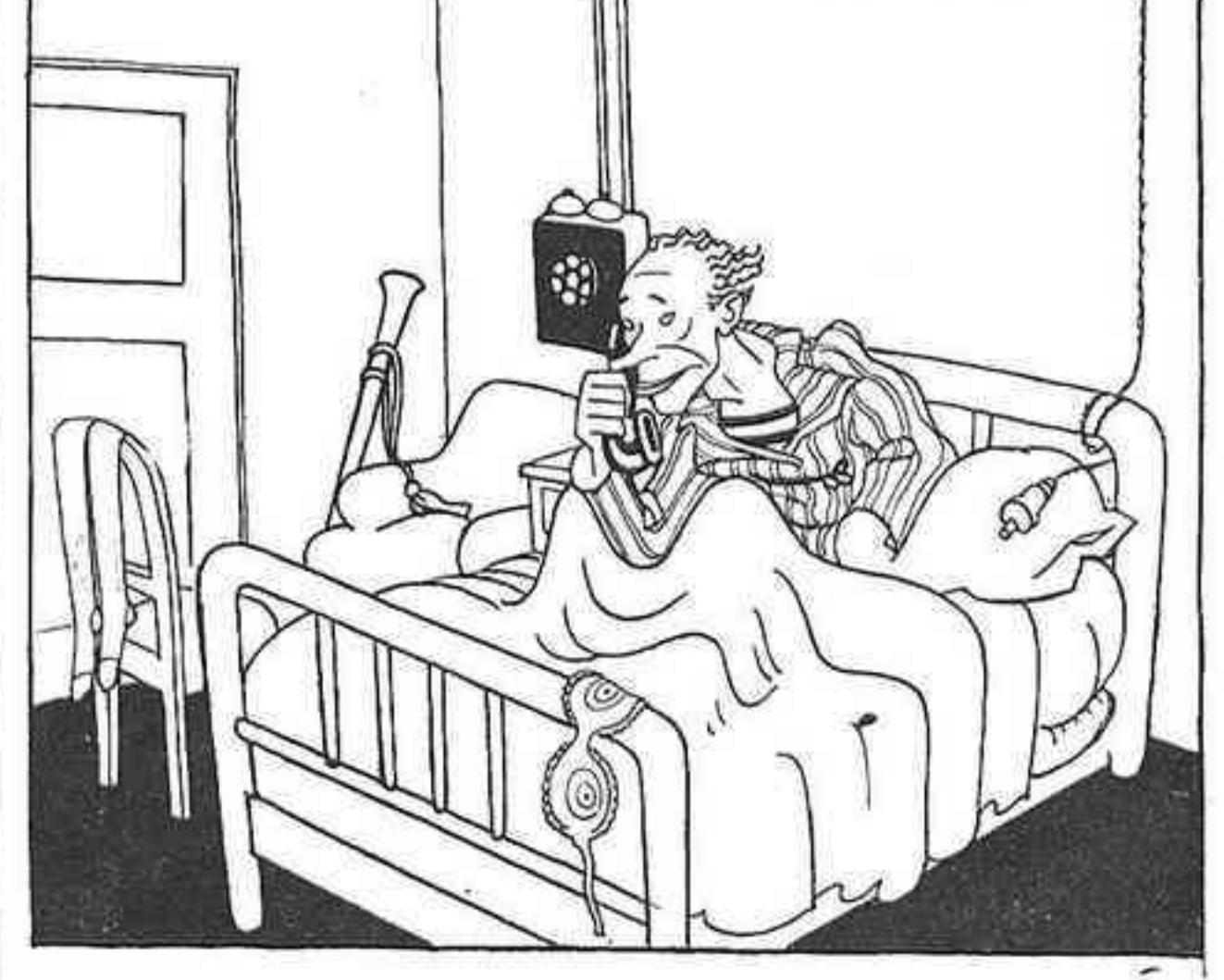
UNA HISTORIA VELLA

Aquests pobres comptes endarrerits tenen una mala sort que faria plorar els cors més estudiats. Quan el Sr. Casanoves estudiava la Revolució Francesa a Hisenda, els Srs. Santamaria i Valls li havien preparat un Pressupost refós que li havia de permetre anivellar-ho tot d'una manera molt senzilla: deixant de fer coses grosses com el Passeig Marítim i portant els milions a pagar deutes vells que un dia o altre s'haurien de pagar. És clar, si aleshores el pressupost de l'any no sortia anivellat, la culpa seria del Sr. Casanoves.

I és per això, i no pas per res més, que el Sr. Casanoves va fer atar el seu pressupost a l'aigua, perquè els anivellats eren els altres i no el seu (el seu era el de l'any 1932 i de l'Ajuntament a la vegada).

EL MITING DELS RADICALS
—Ja ho veieu! Ja tornem a ésser al Paral·lel!
—Sí, però no ensenyeu tant com abans...

LA NOTICIA AL PALACE DE MADRID
Aiguader.—I a mi que sempre m'havien dit que violant s'aprenia tant!

Un republicà de tota la vida

El senyor P. Casas Abarca ens trameta la següent lletra:

«Llegeixo al «Be Negre», el meu nom barrejat amb senyors calificados de monàrquics.

«Res hagués dit si sols es tractés de rebre a un cavaller, fós del camp que fós, però com que l'intenció del que ho ha escrit és de fíndia, haig de constatar, que jó Casas Abarca, puc donar lliçons de republicanisme, com ho he fet i estat tota ma vida, com qui més.

«La meua protesta no té altre objecte que assabentar-lo del que respecta a mí, podent-ne fer us de la meua manifestació com millor cregui convenient.

Afectuosament el salutda, seu amic,

P. CASAS ABARCA

El senyor Casas Abarca és referenciat a la informació sobre l'arribada d'en Foronda, que publicàvem en el número passat.

Celebrem que aquesta broma ens hagi ofert l'ocasió de descobrir que el senyor Casas Abarca és un republicà de tota la vida.

Ara, que amb això sol, no ens fa contents. Perquè tenim entès que no és federal...

I UN BE!

Al Liceu hi faran teatre del poble.

Don Francesc Cambó prepara una exposició d'ocells de paper construïts durant les reunions de la «Chades».

El Dr. Aiguader ha anunciat el seu propòsit de seguir renunciant càrrecs oficials.

La Veu del Vespere, de tan petita, sembla que no se senti ni del coll de la camisa.

Ha estat descoberta a la redacció d'El Correo Catalán una col·lecció de fulles clandestines.

El dibuixant Benigani aprèn l'esperanto.

La senyera Aurora Bertrama ha rebut una declaració amorosa del nen Utrillo.

A l'Esquerra tot és una bassa d'oli de rief.

El general Dencàs ha fet una important comanda de camises negres.

Amb motiu de l'Exposició de l'Automòbil, en Vachier estrenarà quinze senyals de circulació inèdites.

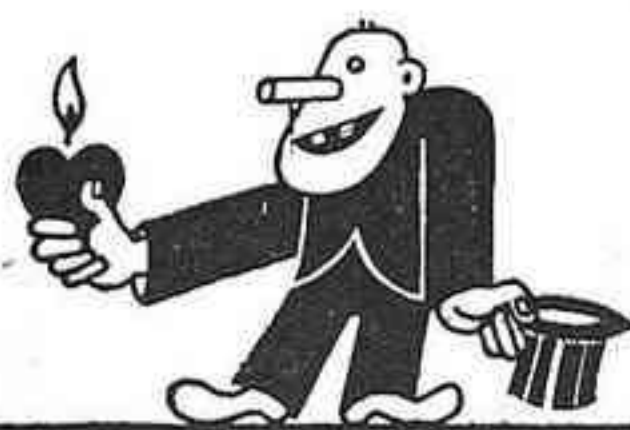
La Humanitat aviat publicarà les gaffes a tres tintes.

Totes les obstruccions són perdonables menys les que fan referència als immillorables mitjons «Molfort».

Les barbes de Raimond d'Abadal, després de l'èxit que tingueren als Jochs Fluvials, han estat contractades per «L'Ocell de Paper» per a actuar en la propera sessió de cinema i music-hall S. A. Combinats.

Mercat d'ocasions
 Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
 Corts, 414 - Telèfon 30422

amb el cor a la mà

L'ANY QUE VE PER SANT MEDI

Dilluns al matí, pel pati de la Generalitat, el Sr. Lluhi anava saltant terraplens i cridant: —Ja som una colla! Ja som una colla!

Ens hi acostàrem.

—I ara, què pensem fer?

—Es una llàstima que faci aquest temps perquè hauríem sortit a fer una fontada, avui que és dilluns de Pasqua; però la fem l'any que ve per Sant Medí.

EL «MENJA-TAGALS»

El Sr. Pellicena i Camacho també estava molt content. Tot el dia, al matí, a la tarda, al vespre, a la nit, passava per les dependències de la Casa Gran com un fantasma que en comptes de cadenes portés picarols.

—Que consti, deia, que hi ha «conlleuancias», ja que a més de parlar de Metros parlem de vares.

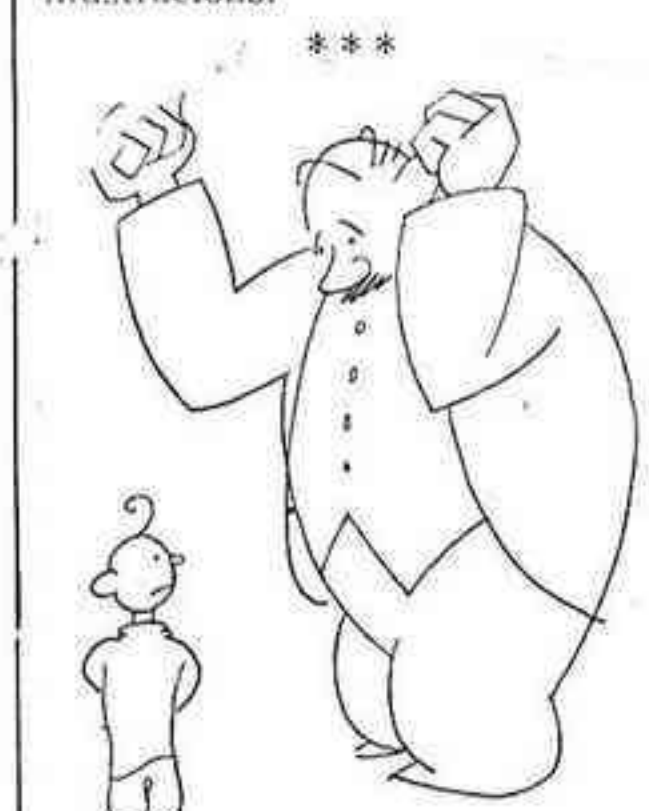
Només estava una mica disgustat perquè a L'Opinió li diuen «menja-tagals».

—Sembla mentida, deia, que no s'apiguem que vaig ésser perseguit per flindóbil. I a més, que els tagals no es menguen, sinó que es fumen. Quins ignorants, aquests de L'Opinió!

LA INSTRUCCIO PER LA IMATGE

L'endemà de la crisi, el Sr. Companys va armar un escàndol fantàstic al Sr. Vilalta per haver interpretat massa al peu de la lletra els acords de la Comarcal, cosa que posava l'Esquerra en situació difícil i en mans del grup de L'Opinió.

El Sr. Companys està ara atrafegadíssim cercant al Petit Larousse Illustré el significat de les paraules que li contestà el Sr. Vilalta. Naturalment, la traducció espera trobar-la en les il·lustracions.

— Si ets tan ase i et suspenses cada cop no arribaràs ni a regidor. — Qui sap... qui sap.

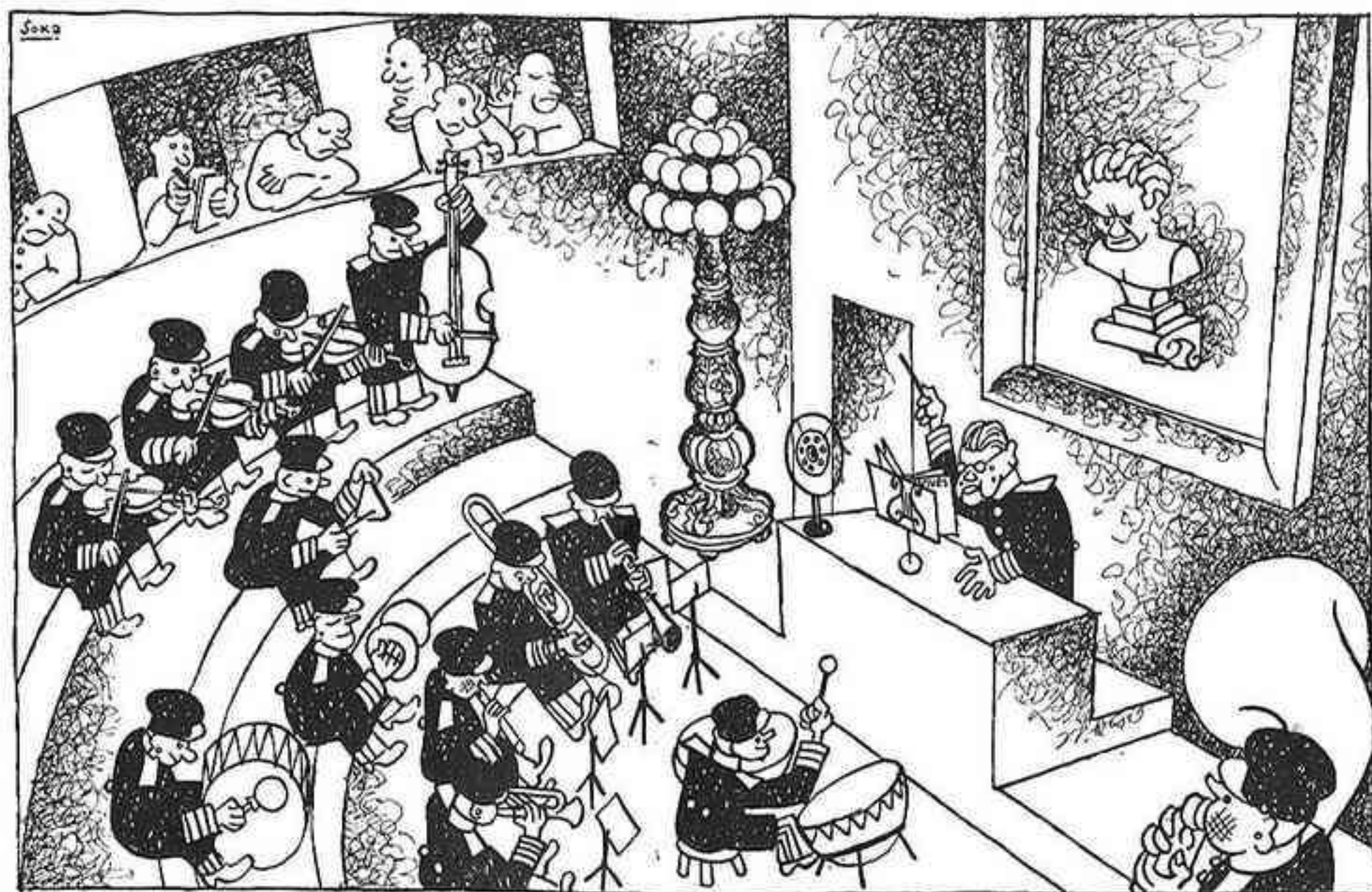
FINESES, AMB MOTIU DE LA CONCESSIO DEL TUSO DEL «BE NEGRE»

L'altre dia, pels passadissos del Parlament Català, es toparen el senyor Canturri i el demagog senyor Galés:

—Us felicito Canturri—va fer aquest darrer—per l'altíssim honor d'haver-vos estat concedit el Tussó d'El Be Negre.

—Gràcies amb vida vostra—va fer l'interpellat—. Espero que molt aviat us serà concedit a vos.

VIES URINARIES
 DEFECTES SEXUALS
POLICLINICA FARRE PIJOAN
 RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.^a

El nou Ajuntament aprofitarà, almenys, la ràdio del saló de sessions.

(Ve de la 1.ª pàg.)

Un cop tocada l'obertura—de la sessió, naturalment—, la sessió començà. El Secretari llegí la constitució del nou Ajuntament, format per la Banda Municipal i presidit pel mestre Lamotte. El fill del mestre Lamotte (Lamotte fill i tant de Grignon, l'un com l'altre) tenia la primera vara per dret propi. Tot seguit es procedí a distribuir les altres vares. Com que els elements de

la Banda no tenien gaire costum d'aquestes coses, el Secretari indicà que era tradició a la Casa que els càrrecs de responsabilitat corresponguessin als especialistes de les trampes. Així fou fet i es passà a l'ordre del dia. Com que el mestre Lamotte és l'amo, tot anà com una seda i es creu que s'ha trobat la solució definitiva que evitarà la celebració de les eleccions.

L'únic temo, de la Comarcal és que a algun regidor li passi pel cap demanar que es compleixi l'acord de l'anterior Ajuntament de tocar obres del mestre Vives, perquè aleshores l'actual Consistori no tindria res a envejar al dimissionari.

Sembla, però, que el mestre Lamotte ja ho té resolt amb una sèrie de conferències sobre «El mestre Vives, home de la Lliga».

UNA NIT DE MAIG

Fou en una nit horrible, amb xafogor de fomal, amb llamps, trons, calamarsada i en un desfet temporal, que s'enfonsava la barca, la barca municipal, d'aquells valents compatriotes dignes del llor immortal, que sostingueren fins ara, amb braó descomunat, les envestides traïdores i el triplicoc immoral de la Lliga Catalana i del partit radical.

Els vuit homes i l'alcalde, que, en un editorial «L'Opinió» l'altre dia diu que deia, molt formal, que ja tenien les calces plenes fins al cap de dalt de lluitar i de combatre amb gent que és tan poc lleial, que no tan sols no fa feina—que en això no hi ha cap mal—, sinó que priva en els altres que la facin tal com cal, que ja tenien la melsa curulla—i és natural—de voltar per l'hemicle del clos consistorial, escoltant els impropis dels Ulled i dels Giral, dels Solà i dels Pellicena, com el referenciar camal que en un partit assenyala malament algun penal i el públic esbronca amb ira i li diu ase i venal, bo i llançant-li calderilla i alguna peça de val.

Tot això diuen que deia «L'Opinió» el dia tal, junt amb tantes altres coses que n'hi havia un galadul, i, per no especificar-les, les fem en un total que deixarem a l'arbitri del lector imparcial. El cas és que com a geni en Vilalta no té igual, i es llegia aquell article tot sencer, fins al final, una, dues, tres vegades, i repetint-se'l ben alt, per gravar-se els seus conceptes fins a l'espina dorsal, i a l'Ajuntament anava ben convençut i formal.

Això fou la nit que deiem, la nit del gran temporal; l'atmosfera s'hi tallava, l'ambient hi era tal, que es va desmaïa un conserge que premia Urodonal; un treball a un periodista li agafà al moment fatal que es senti tocar les dues a la vella catedral,

i s'ofegaren d'angúnia un sord i un municipal, que foren duts de seguida, corrents, cap a l'hospital. Allà, formada per pintes que prou coneixeu—i tal!—, juntes d'homes austeríssims, honrats a carta cabal, hi contemplàveu la colla del vell partit radical, que es sacseja i que bramula amb un soroll infernal; la Lliga, no és pas que calli, que també es guanya el jornal, proferint mil impropis com toca a un bon clerical; i es ampatats per totes bandes, retalls de la colossal majoria de l'Esquerra que el sufragi universal aclamà perquè regissin la hisenda municipal.

I en un recó, fent la pinya, i mirant que la moral no s'esbravi, hi ha els vuit homes—l'alcalde, en missió especial, és lluny, i ignora el que passa—, prò llur defensa no val per a deturar aquell xafec—perquè aci no hi ha portal on ficar-te fins que passi, tant com dura has d'aguantar!

El desori creix i s'infla; el d'aci fa l'animal, l'altre l'indi, l'altre el nazi, i el d'allà fa l'esquimal. Fins que en Vilalta s'aixeca i, amb un gest original que sorprèn la concurrència—tant l'amic com el rival—, pren les vares de la colla, i les llança, solemniat, sense pensar-s'hi ni mica, allà al bell mig del local.

Els amics, quan se n'adonen, ja no poden deturar! —Ai, Vilalta, quina planxa, quina planxa garrafal! Quan l'alcalde en tingui noves dirà que ets un criminal; quan l'avi se n'assabenti, no volguessis escoltar! En quin embolic ens poses amb el teu impuls! Total! per haver-te engriscat massa aquell editorial! —Aiguader, no t'hi sulfuris si s'asseu al setial on reposaves les anques, un Duran o un altre igual, que cridem ajuda a Pavi perquè, amb seny patriarcal, com és el seu, ens arregli aquest nyap monumental.— I a la plaça de Sant Jaume hi havia la Comarcal que cantava al Consistori un alegre funeral.

ELS QUI ES SACRIFIQUEN

Si el senyor Fronjosà no l'hagués guanyat per mi, aquesta setmana el Tussó Negre correspondria de ple al senyor Josep Maria España Srat, que ha tingut el gest admirable de renunciar al càrrec de Comissari General d'Ordre Públic, que ningú no li havia ofert.

Es cert que tal renúncia suposa el suïcidi per estrangulació d'un desig, acte criminal i sempre reproable.

A més, ha constituït una mala partida jugada (en això del joc, el senyor España és un trunfo) al seu antic Secretari, el conseqüent confident monàrquic Francesc Deó, que es disposava a reprendre les mateixes funcions dels temps en què tots dos regien el Govern Civil de Palència.

L'Esquerra ha rebut moltes demostracions de condol per veure's privada d'una actuació que tant l'havia d'honorar.

FALSA ALARMA

L'altra tarda, quan la redacció de La Humanitat estava de ple llurada a la tasca informativa retallant notícies, solts i articles dels altres diaris, tot canviant l'ortografia i la sintaxi per tal de despatjar, va posar-se de sobte a tocar un timbre que ja no parà en dues hores seguides.

Immediatament fou avisat l'electreista per tal de deturar aquell terratrèmol, el qual ressegui totes les línies de la casa no trobant-hi res d'anormal.

Quan ja desesperats de sorprendre el contacte, entrà a la Direcció la reducció en pes, es trobà que el senyor Tomàs i Píera, sense dubte a conseqüència d'haver provat de llegir un article de l'Agustinet Escalas, peça de convicció que encara se li trobà a les mans, dormia com un angelet sobre la taula, oprimit amb el colze l'indiscret timbre.

La Generalitat ha convocat un concurs d'ases. (Dels diaris)

—Què et sembla, ens faran de plantilla?

Les malalties i llur convallescència

Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vencer la malaltia totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent enèrgic, la convallescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fosfo-Glicol-Kola Domènec, el qual produeix una tonificació tan ràpida, que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènec: Rda. S. Pau, 71.

Impresos comercials de tota mena

Existència per a la venda en BASARS i PAPERERIES de talonaris d'Inquilinat

Impremta MIRET
 Guifré, 12 - Telèfon 12291
 BARCELONA

Rebutis
 Lliurament
 Comanda
 Factures
 Botiguers
 Rifa, etc.

CIGARRILLOS CAMEL

L'OCCELL DE PAPER

LLIBRERIA

TAPINERIA, 10 • BARCELONA • TELEFON 24800

Mantingui el seu organisme en un estat perfecte de salut i virilitat

Prengui

l'Aixarop del Professor Ernest PAGLIANO

de Nàpols (Calata S. Marco, 4)

Depuratiu infalible contra totes les malalties de la Sang, Fetge, Estómac, Intestins i les pròpies de la dona. Cura el restrenyiment, reeduca l'intestí

Líquid - Pols - Comprimits

Agents per a Espanya: J. URIACH & C^a, S. A. Bruc, 49 - Barcelona

AQUESTA ESPECIALITAT ES TROBA DE VENDA A LES FARMÀCIES I CENTRES D'ESPECÍFICS

A 250.000 pesetes un

A la penúltima sessió consistorial, el Sr. Amat, regidor regionalista, va defensar una esmena a un dictamen que concedia al Seminari Conciliar un termini de 25 anys per pagar, amb l'interès del 6 per 100, 250.000 pessetes que li corresponen per la contribució de millores del ferrocarril del carrer de Balmes.

El Sr. Amat hauria volgut que les 250.000 haguessin estat constituïdes en hipoteca sense interès, a pagar quan el Seminari es veigués o quan deixés de fabricar capellans o altres productes de cultura, o sigui mai.

Per defensar l'esmena, el Sr. Amat digué que era tan útil el seminari que fins n'havia sortit un dels membres del Govern de Catalunya (el Sr. Gassol).

Amic Amat! Si cada ministre que tinguem ens ha de costar 250.000 pessetes aviat acabarem les misses!

LABORSA LA VIDA

COTITZACIONS

Ajuntament de Barcelona (elecció 1931)	100,000
Ajuntament de Barcelona (descomissió 1933)	0,95
Traspàs de Serveis, S. A.	103
Humanitatís llatínum	1,10
Focus queixalis obispum	29

Tot ha quedat empallidit i a segon terme davant el rebombori que s'ha armat amb el paper «Ajuntament de Barcelona» i sobretot amb les accions del cap de la majoria-minoria Vilalta.

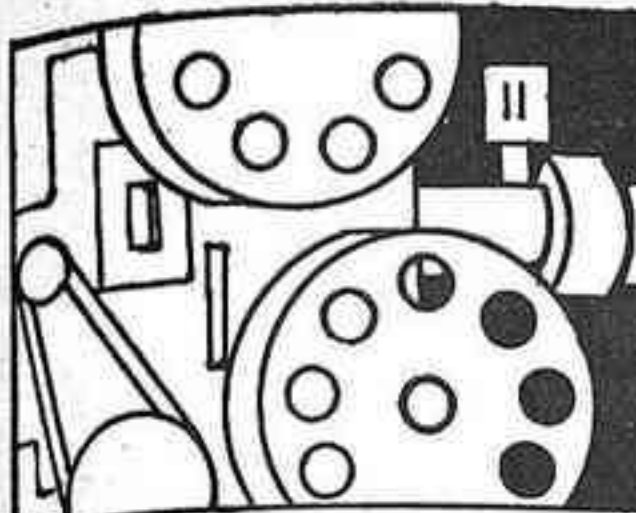
L'acció que ha provocat més aldarull és, naturalment, la de renunciar a les vares. A l'entrar en premsa aquesta edició està reunit el Consell de Desadministració de la Companyia per tal de posar un pedaç a tan descabellat propòsit.

NO TOSSIU

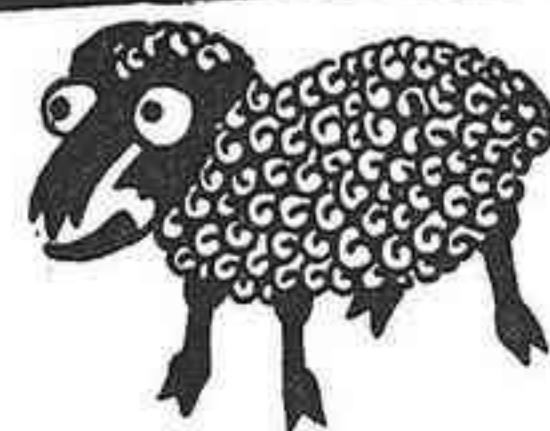
PRENEU **PASTILLES KLAM** TRES RALS CAPSA LA PRIMERA US CONVENCERA

PARAULES

De La Rambla de l'altre dilluns, i parlant de les «misses» europees, copiem la contesta que feu Miss Espanya a Domènec de Bellmunt. La cosa va així: —Què trobeu que hi hagi al món que sigui més bonic que l'amor? —L'Exposició de Barcelona. Sembla que en llegir aquesta tan inesperada com original resposta a l'«Atracció de forasters», cuitarem a posar domassos al baledó.

El Be a les foscaules

LES ESTRENES

Gustav Froelich

No tots els comunistes, però, es deixaren enganar. Un bon contingent de joves roigs acaparà bon nombre d'entrades, que després venien a sis, vuit i deu pessetes als incautes que es pensaven que els films russos eren tan distrets com els balls russos.

La sessió «Opinió» començà amb un editorial que molts que arribaren tard no varen poder veure. Es tractava d'un film «pro pal d'amarratge» amb el viatge del «Zeppelin» al voltant del món. El bo del cas és, però, que en tot el viatge del dirigible no es veia un sol pal d'amarratge!

L'èxit de la sessió «Opinió», mal hauria anat que no n'hi hagués hagut un, fou per al film «Charlotte en la calle de la Paz», que fou apaudit sense excepció per tot el públic. I es tractava d'una apologia de la força pública i de l'església evangèlica!

CONSEUM
TELEFONO 18466

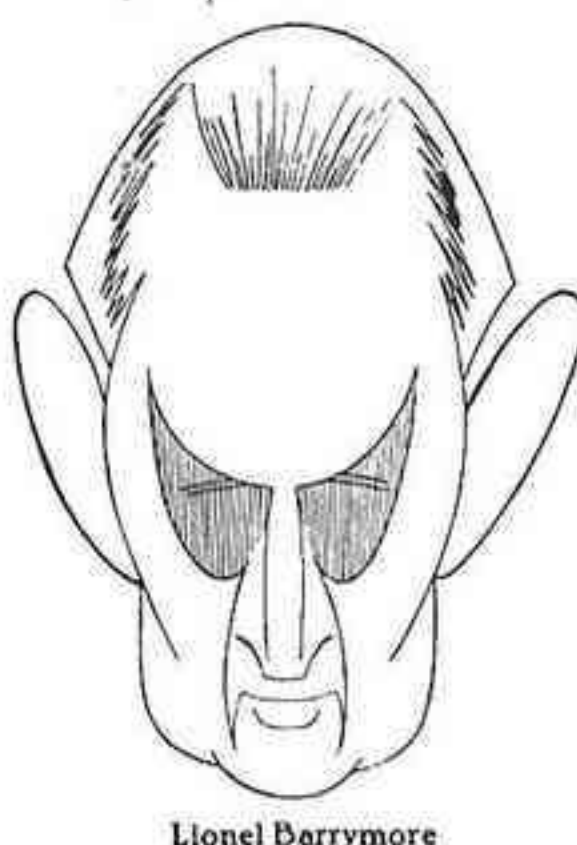
No deixeu de veure

Una mujer caprichosa

per Claudette Colbert
Edmund Lowe
i Stuart Erwin

Un prodigi d'interès i amenitat

ÉS UN FILM

Lionel Barrymore

La sessió de l'Ocell de Paper

Hem rebut el programa de la sessió que l'esmentat Ocell dona avui al Fèmina. El repertori és bo i variat.

- Primera part:
1. Un film de jazz.
 2. De jazz un film.
 3. Un jazz un film.
 4. Un altre film de jazz.
 5. Jazz-film amb negres i tot.
 6. Uns de no tan negres, però de jazz.

Segona part:

1. Degudament camuflat, presentació d'un obrer sense feina en el ball flamenc, acompanyat d'un «tocador» que males llengües asseguren si és el propi Fontbernat.
2. Un film de jazz.
3. L'Elysée Byron que engrescarà «L'Ocell de Paper» amb les seves rumbes tan admirades.
4. Un film de jazz.
5. La gran novetat d'un jazz filmat.
6. L'infant-poeta Ignasi Agustí farà sortir l'infant-pintor Grau Sala distressat de vell en un sketch per al qual l'esmentat Grau-Sala ha pintat un decorat a base de blaus i roses que són una novetat en la paleta del prometedori pintor.
7. I darrer. Un film de jazz.

Entre els qui han demanat localitats hi figura el jove ministre de Justícia don Pere Coronelles, que s'ha quedat una butaca del primer rengle, encara que suposem que ho ha fet entusiasmat per la mica de música moderna. A darrera hora «L'Ocell de Paper» ens ha avisat per dir-nos que en el programa hi ha posat un film de jazz.

Per encàrrecs de publicitat a **EL BE NEGRE**, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

SALÓ CATALUNYA
DEMA DIJOUS, NIT, EN SESSIÓ ESPECIAL

“EL BE NEGRE”

presentarà, la pel·lícula MÉS SATÍRICA i de MILLOR HUMOR, — sense cap dubte — de totes les produccions realitzades fins avui.

Producció **UNIVERSAL**

“EL BE NEGRE” recomana als seus lectors que no deixin de veure aquest gran film, prodigi de comicitat.

UNA VEZ EN LA VIDA
¡ES COLOSAL!

MOLT BEE!

Teatre Romea i
“EL BE NEGRE”
«JUDES D'ISCARIOT»,
drama en tres actes, dotze apòstols i un Tudurí.

ACTE PRIMER

Sr. Daví.—Brrr... sóc un avar, sóc un avar (ja és fumut, ja, això de no poder posar-se les mans a la butxaca ni fumar puris). Aquest Messias és un tarabana.

Sr. Vinyes.—Bé, home; no t'hi capfiquis, ja et donarem comissió un altre dia.

Sr. Daví.—El que tu ets, és un enze.

Sr. Vinyes.—Bé, home; no t'hi capfiquis...

Sr. Daví.—Mira, noi ja tens ordres d'anar a...

Sr. Vinyes.—Bé, home; no t'hi capfiquis...

Sr. Galceran.—Anem a menjar-nos el be.

Sr. Vinyes.—Si no és el negre, anem!

Sr. Daví.—Golafres! Golafres!

Sr. Vinyes.—Bé, home; no t'hi capfiquis... Ja et deixarem un bon tall.

TELÓ

Sr. Giménez Sales.—Volem la repartidora, volem les vuit hores, volem la caseta i l'hortet, volem pa amb oli!

Sr. Daví.—Calla, borni! Jo us donaré més coses encara. Us donaré la vagància intensiva; en comptes de la caseta, un palau; en comptes de l'hortet, tot un bosc; en comptes de pa amb oli, anques de senyora de burges.

El poble.—Però, escolta: ¿això és el teu benefici o el nostre?

ACTE SEGON

Les tres vídues de «La Cortie de Faraón i una de suplement estant de visita a cal Sr. Miralles.

Sr. Miralles.—Sabéssiu com m'hi trobo malament, a dins de totes aquestes andròmines!

Les quatre vídues.—
Al pasar de soltera a casada necessitas de preparació

Sr. Miralles.—Senyores! que fem un drama!

Les quatre vídues.—Té! no ens n'havíem adonat.

El públic.—Ni nosaltres tampoc.

TELÓ

Sr. Daví.—Me'n vaig a deixar-me enredar. ¿Vols venir tu, Rabada?

Sr. Ventiols.—Si sóc jo el qui t'hi porto, mussol!

Sr. Daví.—Jo, que sóc el Karl

TEATRE POLIORAMA
Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773

Avui tarda i nit

La pícar vida
Demà, dijous
Pinocho en el país de los juguetes

Divendres, tarda i nit. **BENEFICI** de **Manuel Collado**, amb l'obra de **Marcel Achard**

DOMINÓ
Companya de comèdies
Josefina Diaz de Artigas i Manuel Collado

Marx del segle I de l'era cristiana!

ACTE TERCER

Sr. Gimbernat.—Té trenta cèntims i deixa't enredar.

Sr. Daví.—Sort en teniu que baixo de l'hort.

Sr. Gimbernat.—No, home, que hi vas.

Sr. Ventiols.—L'hort de les olives.

Sr. Daví.—Sort que ja s'acaba! Els dotze apòstols puguen als «esclops de Déu» en una caverna. Se sent trucar a la porta.

TELÓ

Sr. Vinyes.—Qui hi ha?

Sr. Daví.—Jo, que vull ser-hi!

Els trenta cèntims del Gimbernat eren tots de la perilla!

Sr. Vinyes.—Au, taüt! Tan viu i deixar-te enredar!

Sr. Daví.—Ja era aquest el tracte.

(El públic s'impacienta.)

Sr. Daví.—Calleu, que ja em vaig a penjar!

El públic.—Pobret! La nit del seu benefici...

Sr. Vinyes.—Vés, desgraciat, vés. Ja ens has fet patir prou.

Sr. Daví.—Au, a fer... (S'en va, tot sulfurat.)

Els dotze apòstols queden sols i continuen jugant als «esclops de Déu».

El públic demana el cap de l'autor. El senyor Daví diu que el perdona, que ja no hi tornarà més. Llegeix una carta en la qual el senyor Tudurí diu que no s'atreveix a comparèixer i promet formalment tornar-se'n a caçar feres a l'Àfrica tropical.

ELS ANUNCIIS DE L'ESTRENA DE «JUDES D'ISCARIOT», i sobretot les gasetilles, anunciaven a so de bombo i platerets, que l'obra de Rubió i Tudurí (don Nicolau) semblava de Bernard Shaw.

Els espectadors del Romea, durant tota la representació, varen estar escoltant atentament per veure de trobar la semblança, i al final tots s'havien posat d'acord. En efecte, «Judes d'Isariot» s'assemblava molt a Bernard Shaw. Però només per la barba.

El senyor Nicolau Maria Rubió i Tudurí ha aconseguit una cosa que pocs autors aconsegueixen en les nits d'estrena: omplir el teatre de parents i amics... que paguin la localitat.

Val a dir, però, que per arribar a aquest resultat sensacional, l'organització Tudurí no ha planyut esforços, passos, visites, telefonades, prospectes, circulars ni sobres.

Un èxit espantós assolí DON PARKER, el gran director de Jazz que actua amb els 10 Grazy Boys al Casino Sant Sebastià.

Com si es tractés de l'organització d'unes eleccions... per les minories.

Al Capone pone pone pone carne de gallina.

Aquest és el millor fragment del llibre d'aquesta mena de cosa que en diuen «Las faldas», que fan al Còmic. Obra pròpia per a radicals, conserges de centres d'Esquerra i setmesons.

«Las faldas» tenen un èxit extraordinari.

Una de les particularitats de l'obra consisteix a posar en primer rengle de les evolucions unes «girls» que pesen cent deu quilos cada una, pel cap baix.

En canvi, unes quantes noies positivament boniques que hi ha en el conjunt, han estat curiosament amagades a darrer terme.

Es comprèn, de totes maneres. Si les haguessin posades al davant dels pesos forts, les lleis de la perspectiva haurien resultat massa castigades.

I com a càstig, ja n'hi ha ben bé prou amb el que s'infringeix a la decència, a la intel·ligència i a l'ascendència femenina dels espectadors entusiastes.

Mentre al Barcelona en Valeriano León cultiva amb tota la traça les cordes més fàcils d'un públic refinadament cretí, al Poliorama, la Pepita D'az i en Collado fan, ara com ara, una temporada molt digna.

Ens referim, ben entès, a l'obra del poeta García Lorca, «Bodas de sangre», i a la comèdia de Marcel Achard, «Dominó», que estrenen aquesta setmana.

Aquests oasis d'honestat professional ens donen l'esperança, de tant en tant, de creure que el món teatral barceloní no és, irremissiblement, un món d'idiotes.

I ara que parlem d'idiotes. L'Esclassans no ha pogut estrenar aquesta temporada la seva obra «Capitello».

Només li mancava, pobret!, que li fessin aquesta nova injustícia, per acabar-lo de trabsalsar.

Algun dia d'aquests el veurem pel carrer cridant als passants que ell és Napoleó Bonaparte.

En èxit espantós assolí DON PARKER, el gran director de Jazz que actua amb els 10 Grazy Boys al Casino Sant Sebastià.

Dijous, al Cinema Catalunya "Una Vez en la Vida", en sessió BE NEGRE

Seguint el costum establert, i que nosaltres, a més de seguir, respectem, que tothom que vulgui pugui organitzar sessions de cinema, només que comprant una localitat a la taquilla, EL BE NEGRE patrocina aquesta setmana el film de la Universal que es projectarà dijous al Catalunya i que porta per títol «Una Vez en la Vida».

Com que el tarannà satíric d'EL BE NEGRE no li permet patrocinar films que no siguin satírics, ha procurat fer, sense necessitat de recórrer a la brillantíssima producció nacional, que «Una Vez en la Vida» fos un film satíric, i ho ha aconseguit de tal manera que tots aquells que el vegin no dubtaran de la influència d'EL BE NEGRE en el cinema americà.

Es segurament pensant en EL BE NEGRE que la Universal ha filmat «Una Vez en la Vida», i EL BE NEGRE, comprensent-ho, no s'ha fet pregar per patrocinar-ne l'estrena.

Els nostres lectors desitjaran, segurament, saber de què es tracta, i nosaltres, amables com sempre, no ens farem pregar tampoc, com no ens hem fet pregar per patrocinar el film.

Imaginem-nos, per exemple, que el «productor» Amichatis anés a Hollywood i allà trobessin que és

un geni i li posessin a les mans la gran indústria. Imaginem-nos aleshores les coses que faria l'Amichatis i pensem si totes aquestes coses, posades en un film, no constituïren el film més formidablement satíric i més benegreesc que hom es pugui imaginar.

Naturalment, la Universal no ha pogut disposar de l'Amichatis, ni tan sols d'en Sugranyes, i ha hagut de recórrer a un actor ple de bona voluntat i d'art, és clar, però sense aquella veritat que hauria trobat en els nostres—i en dir nostres diem i de vostres—compatricis.

Lamentem que la Universal no s'hagi recordat de nosaltres fins a l'hora de patrocinar-li el film, i esperem que en la pròxima ocasió ens consultará per als personatges.

Naturalment, tractant-se d'una sessió «Be Negre», EL BE NEGRE procurarà que els altres films del programa guardin relació amb el caràcter d'EL BE NEGRE. En el moment present no podem encara dir res, perquè el senyor Bosch i Gimpera no ha acabat encara les excavacions que ens han de proporcionar els films de complement. Només podem avançar que durant la sessió es tocarà el disc d'EL BE NEGRE i que els amics d'EL BE NEGRE faran molt bé de corejar i fins aplaudir.

No esperem menys de l'èxit del nostre setmanari.

FIRA DE BARCELONA
Del 3 al 18 de juny 1933
PALAUS 1 I 2 DE MONTJUIC

L'exquisida dansarina Josefina Civera va fer l'altre dia una xamusa exhibició de les més delitoses danses del seu repertori en el seu elegant taller, on les construeix amb tots els materials necessaris — fusta, urallita, ferro colat i porcellana—. Entre les diverses danses que interpretà figuraven «Chades», música de Francesc Cambó, coreografia de Puig i Cadafalch. «Elogis de Catalunya», musicats magistralment pel senyor Vallès i Pujals, «El promotor cultural», de Joan Estelrich i «Les meves amigues les roses», de Maria Bonshoms.

Va ésser acompanyada amb música d'ossets per l'encara no cèlebre del tot senyorette Margrinyà, que executà també tres ensopegades i quatre caigudes.

Amb motiu de tan gaia festa, fou servit als concurrents un esplèndid lloix a base de llesques de suro i diverses ampolles d'espumós Frank Marshall.

Per desconcertar el lector

«La Publicitat» fa uns dies que publicava un parell de curioses fotografies que potser cap més diari del món no hauria inserit. En una d'elles hi havia uns senyors molt seriosos contemplant uns vestits d'època i fent-se retratar i era en realitat uns exercicis humorístics d'equitació fets per uns soldats irlandesos.

Sabíem, per Bernard Shaw, que els irlandesos es prenen la broma seriosament, però no ens pensàvem que fos tant.

L'altra representava uns senyors muntats a cavall fent salts grotescos. Es tractava de la Junta de Museus a l'Exposició de la Col·lecció Rocamora de Sudamèrica.

Sembla mentida que una entitat tan seriosa i fins subvencionada es lluri a aquests excessos. El pobre senyor Rocamora devia passar una mala estona.

SALA PARÉS
AVUI FINS AL 16 DE JUNY
Venda de la col·lecció de pintures de **ROMUL BOSCH**

Frivolitats

El mestre Morera escriu una sarsuela patriòtica en tres actes. Amb quin llibre? Tant li fa! Posa música a un número de «Nosaltres sols!».

El tenor Lázaro s'està aprenent «El relicario» per cantar-lo al Tivoli. L'empresari Calvo ens ha assegurat que, finalment, havia trobat l'obra!

PUBLICITAT
Passeig de Gràcia, 57
Telèfon núm. 29637

SESSIÓ CONTINUA
de 3 a 6 i de 10 a 12

Localitat única, senyal 1 pesseta
Hotelleria, Reportatges i Documentals «FOX»

«Octubre», un altre film presentat per L'Opinió (l'anterior i primer fou «Cadetes», una opereta de tesi), reüní al Kursaal tanta gent i tan variada, que hom tenia por que la cosa acabés amb una revolució. Des del comunista espanyol a l'anarquista, passant pel comunista català, pel socialista espanyol, pel duraniguardista, pel jovesarroquista, pel petit burges, pel gran burges i per l'obligacionista del Metro Transversal, es pot dir que hi era tothom. Tots anàvem a veure la revolució russa, i potser a fer-la, i per això L'Opinió pregava que no es fessin manifestacions (altrament, estava el públic tan atapeït i assegut, que hauria estat difícil d'organitzar-les). No fou, però, necessari l'avis, perquè des del començament al final el públic s'anà ensopint de tal manera, que després el que hauria costat hauria estat aconseguir que els més revolucionaris la fessin. Tothom sorit de la sessió amb una barba tan espessa i crescuda, que si les barberies haguessin estat obertes haurien fet llur agost, tot i tractar-se de l'«Octubre».

Els comunistes, que hi havien entrat gallejant, en varen sortir més moixos que després d'una càrrega dels guardies d'assalt.

CAPITOL
Demà arriba

l'expresso fantasma

J. Farrell Mc Donald
Sally Blane - William Collier

Distribuida per GINAMOND FILM

Casino Sant Sebastià
CADA DIA

DON PARKER
presenta els

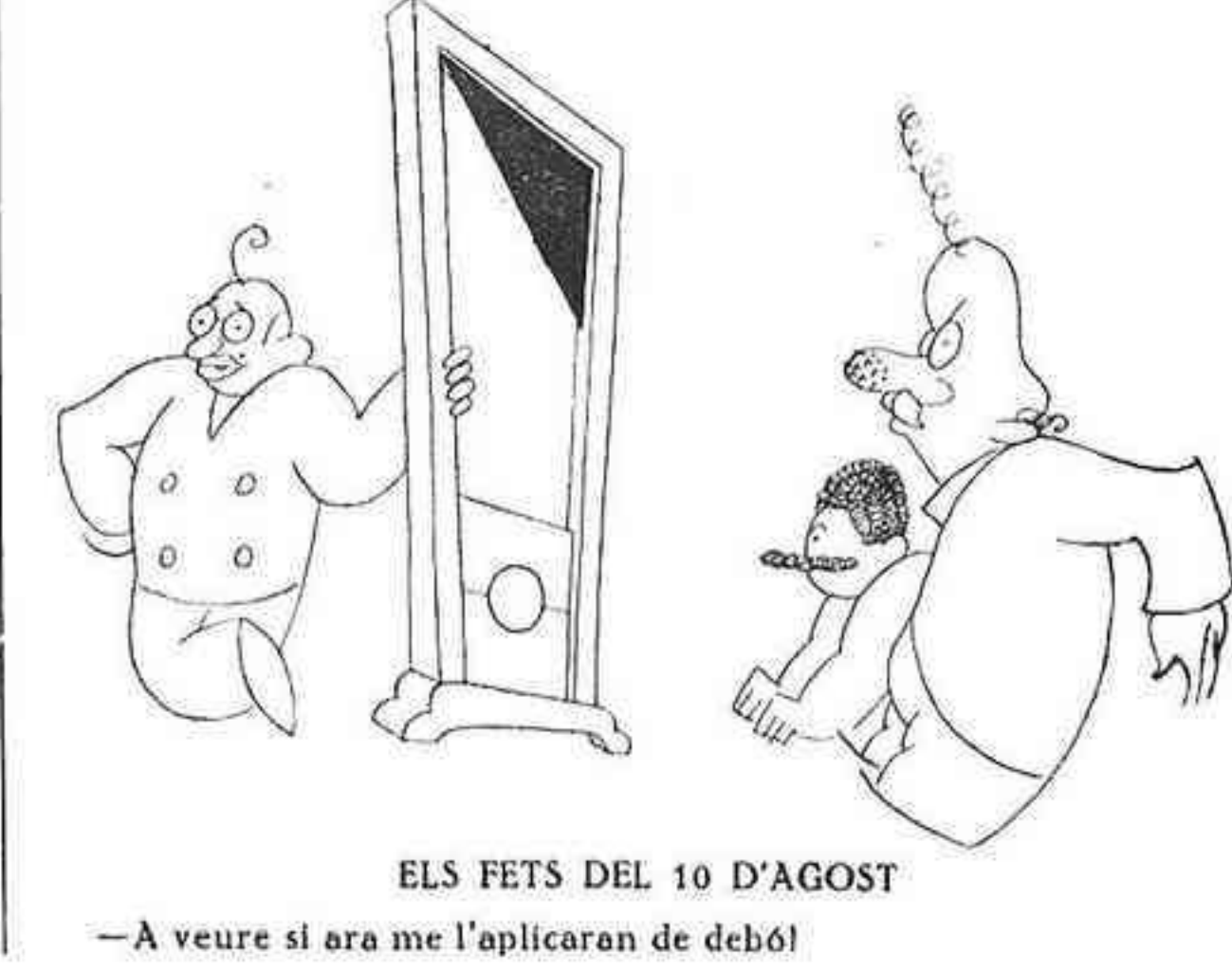
10 CRAZY BOYS

als tes, concerts i sortida de teatres
EXIT FORMIDABLE

HOLLYWOOD BAR - DANCING
CRER NOU DE LA RAMBLA, 105
TELEFON NUMERO 17033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

Colossal èxit de la **DEMON'S JAZZ**
ORQUESTRA COMPLETA
Grans atraccions a la pista

ELS FETS DEL 10 D'AGOST

—A veure si ara me l'aplicaran de debò!

